

IEDEREEN KENT ZE WEL ...

Iedereen kent ze wel : van die bibberende, kromme, oude vrouwtjes of heertjes die, aan de kassa van de supermarkt, je zo maar voorbijsteken zonder boe of ba, alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Of die niet vragen, maar EISEN dat je je zuurverdiende plaatsje op de bus zonder slag of stoot prijsgeeft aan hen. Gehuld in paarse mantels, bontstola's, een

regenkapje, gewapend met een gebloemde paraplu terroriseren ze ons openbaar vervoer en ieder die dapper of dwaas genoeg is om hun pad te kruisen. Kortom : bejaarden; of als je wil : senioren.

Ik ken ze ook. Het voorbije jaar heb ik de helft van mijn woensdagnamiddagen, onder lichte dwang, aan hen opgeofferd in een rust- en verzorgingstehuis. Toegegeven, uit eigen beweging had ik nooit aan dit soort zogezegd vrijwilligerswerk meegedaan of er zelfs nog maar aan gedacht. Het klinkt misschien als een cliché, maar het is nu eenmaal zo dat cliché's vaak waar zijn : je krijgt écht zoveel terug van die mensen.

Pas op, ik zeg niet dat het Sociaal Project allemaal rozengeur en maneschijn is. Geloof me, ik ken spannender manieren om mijn woensdagnamiddagen door te brengen. Maar als je die blik op hun gezicht ziet als je na 2 weken eindelijk nog eens in hun doorrookte salon komt ... Je zou denken : ze hebben een geheugen als een zeef en dat is ook zo; ze hebben geen flauw idee wat ze tien minuten geleden gegeten hebben, of ze überhaupt wel gegeten hebben. Maar als ze je naam nog weten voel je je toch warm worden van binnen.

Ik weet ook wel dat bepaalde bejaarden belange geen cocker spaniëls zijn die meteen tegen je opspringen alsof ze je in jaren niet hebben gezien, maar toch Het doet je iets.

Sebastiaan